

Fővárosi Ítéltábla
mint másodfokú bíróság
2.Mf.31.114/2022/6.

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság a személyesen eljáró **Felperes1** (felperesi cím) felperesnek – az M. Nagy és Társa Ügyvéd Iroda (alperesi képviselő címe) által képviselt **alperes1** (alperesi cím) alperes ellen elmaradt munkabér, végkielégítés, távolléti díj megfizetése, szabadság megváltása és munkáltatói igazolások érvénytelenítése tárgyában indult perében a Balassagyarmati Törvényszék 3.M.70.089/2020/46. számú ítélete ellen a felperes 48. sorszámú fellebbezése folytán meghozta az alábbi

részítéletet:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét nem fellebbezett részében nem érinti, fellebbezett részében a toborzási díj címén előterjesztett kereset tárgyában, továbbá az elsőfokú perköltségre és az illetékre vonatkozó rendelkezések körében az elsőfokú ítéletet hatályon kívül helyezi és az elsőfokú bíróságot új eljárásra és új határozat hozatalára utasítja, egyebekben helybenhagyja.

A részítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás

Az elsőfokú bíróság döntése és az alapjául szolgáló tényállás

[1] A Balassagyarmati Törvényszék a 2022. január 25-én kelt 3.M.70.089/2020/46. számú ítéletével kötelezte az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek egyszeri teljesítménybér jogcímén 75.000 forintot és ennek késedelmi kamatát, valamint szabadságmegváltás címén 74.500 forintot, továbbá kötelezte a felperest, hogy fizessen meg az alperesnek 159.934 forint perköltséget, a keresetet egyebekben elutasította és megállapította, hogy a feljegyzett 200.880 forint illetéket az állam viseli.

[2] Az általa megállapított tényállás szerint a felperes 2019. június 1. napjától állt határozatlan idejű munkaviszonyban az alperessel az Szám1 kódszámú „Ha nem tudod” című

projekt keretében, tanácsadó munkakörben, havi 74.500 forint munkabérrel. A projektbe bevont fiataloknak legalább hat hónapig, de legfeljebb egy évig önkéntes munkát és választhatóan angol nyelvi képzést, vagy a jogosítvány megszerzését kellett vállalniuk. A felperes feladatát tanácsadóként legalább öt, de legfeljebb tizenöt fiatal – pályázati felhívás szerinti – koordinálása és segítése jelentette a projekt teljes időtartama alatt, heti húsz órában. A munkaszerződés értelmében az alperes a személyi alapbérén felül öt fő felett, minden fiatal koordinálásáért havi 7.550 forint összegű teljesítménybér megfizetését vállalta, továbbá a próbaidőt követő hónap 10. napjáig a próbaidő alatt legalább öt fiatal koordinálásáért 75.500 forint összegű egyszeri teljesítménybér kifizetését, amennyiben a hibátlan munkavégzés és a munkafeladatok elsajátításának teljesítése igazolt. A felperes az általa koordinált önkéntesek tevékenységéről, fejlődéséről, tapasztalatairól két alkalommal írásbeli összefoglalót és jelentést készített, melyet 2020. május 22-én adott át az alperesnek.

[3] A felperes 2019. június 1-jén vállalkozási szerződést kötött a cégnévvel egyesületi tagok toborzására, a felhívás népszerűsítésére és a célcsoport tájékoztatására. A szerződés értelmében a felperes az önkéntes szerződést kötött személy kötelezettsége teljesítése esetén vállalkozói díjra jogosult.

[4] Az alperes a felperesi munkaviszony fennállta alatt 2020-ban egy alkalommal, 2020. május 15-én utalt munkabért, nettó 47.302 forint összegben „01 havi munkabér részlet” közleménnyel.

[5] A felperes 2020. szeptember 8-án „rendkívüli” felmondással megszüntette a munkaviszonyát azzal az indokolással, hogy az alperes 2020-ban 47.302 forint kivételével nem fizette meg a havi 150.000 forint munkabér alapul vételével a munkabérét, ezzel megsértette a munkabérfizetési kötelezettségét. A munkaviszony megszüntetéséhez kapcsolódó igazolásokat a felperes 2020. október 1-jén vette át. Az alperes 2020. október 30-án nettó 409.847 forintot utalt át a felperesnek elmaradt munkabér címén, és nem önálló tevékenységből származó jövedelemként 2020. adóévre 853.368 forintot jelentett be az adóhatóságnál.

[6] Az alperes a munkaviszony megszűnésével összefüggésben két jövedelemigazolást állított ki. A 2020. szeptember 8-án kelt okiratban 2020.01-06. hónapokra 681.050 forint munkabér számfejtését igazolta, az álláskeresői járadék és segély megállapításához kiállított igazoló lapon a munkaviszony megszüntetésekor a felperes alapbéréként 150.000 forintot tüntetett fel. A felperes jelzését követően a 2020. október 13-án korrigált jövedelemigazolásban a havi 74.500 forint munkabér feltüntetésével 2020. 01-09. hónapokra 616.318 forint munkabért rögzített. Ezt a tájékoztatást 2020. október 20-án küldte ki a felperesnek, azonban az „nem kereste” megjelöléssel érkezett vissza. Egyúttal az alperes az adóhatóság felé önrevíziót nyújtott be, melyet követően a bevételek nem tartalmaztak nem önálló tevékenységből származó jövedelmet.

[7] Az elsőfokú bíróság részben találta megalapozottnak a felperes munkaviszonyával összefüggésben előterjesztett elmaradt munkabér (2020.01-06. hónapra 75.500 forint/hó, 07-08. hónapra 150.000 forint/hó, 09. hónapra 60.000 forint), 21 nap szabadság megváltása (150.000 forint), 75.000 forint teljesítménybér, nettó 360.000 forint költségtérítés és 1.800.000 forint toborzási díj megfizetése körében. Döntését a munka törvénykönyvéről szóló 2012. évi I. törvény (a továbbiakban: Mt.) 42. § (2) bekezdésére, 77. § (1) és (3) bekezdésére, 78. § (1) és (3) bekezdésére, 115. § (1) bekezdésére, 125. §-ára, 146. § (3) bekezdésére, 148. § (1) bekezdésére, 157. § (1) bekezdésére alapította.

[8] A munkaszerződés II.2. pontjában rögzített felperesi személyi alapbér összege – 74.500 forint – alapján megállapította, hogy az alperes bankszámlakivonatokkal nettó 42.343 forint és 409.847 forint megfizetését igazolta. A bérszámfejtő lapok alapján megállapította, hogy ez az összeg 616.318 forint bruttó összegnek felel meg, ezzel igazolást nyert, hogy az alperes a felperes részére 2020-ban megfizette az alapbérét.

[9] A projektfelhívás és a felperes munkaköri leírásának egybevetésével megállapította, hogy a pályázat keretében a projekt célcsoportjába tartozó fiatalok önkéntességre vonatkozó szerződést kötöttek minimum hat, maximum tizenkét hónapra, és a tanácsadó a fiatal önkénteseket a projektbe történt bevonásuk alatt segítette. A felperesnek a projekt teljes időtartama alatt minimum öt, maximum tizenöt fiatal koordinálását kellett vállalnia, egyben segítséget nyújtani abban, hogy a projekt végére kialakuljon a fiatalok jövőképe és az, hogy öngondoskodással tudatos életvitelre alkalmassá váljanak. A felperes kötelessége volt az önkéntesek fejlődéséről három havonta írásbeli összefoglalót és jelentést készíteni.

[10] A felek között nem volt vitás, hogy a felperes által mentorált fiatalok hat hónapra kötöttek önkéntes szerződést, a felperes beszámolókészítési kötelezettsége a harmadik és a hatodik hónapban állt fenn, ennek késedelmesen, 2020. május 22-én tett eleget. Az sem volt vitatott, hogy a hat hónap letelte után a felperesnek a jogosítvány megszerzésében kellett segítenie a fiatalokat. Azt állapította meg, hogy a projektben elvált egymástól az önkéntesség és az azt követő időszaka alatt végzett tanácsadói tevékenység. Arra nem merült fel adat, hogy a fiatalok a hat hónap elteltével milyen jogviszonyban álltak az alperessel.

[11] A munkaszerződés II.3. pontjára és II.6. pontjára utalással értékelte, hogy a felperes a havi rendszerességű 7.550 forint/fő teljesítménybér megfizetésére az adott hónapban akkor volt jogosult, ha öt főt meghaladó, de legfeljebb tizenöt fiatal koordinálását és segítségét elvégzi, amely tevékenységről az alperes nyilvántartást vezetett. E szerint a felperes csoportjába tizenhárom fő tartozott, a felperes nem tudta igazolni, hogy csoportlétszáma tizennégy fős volt, a harmadik és a hatodik havi beszámolókból és az e-mail levelezésekből sem lehetett megállapítani, hogy kiket tekintett a csoportjába tartozónak. Nem nyert bizonyítást az sem, hogy a felperes átvette Névl csoportját. Értékelte, hogy a felperes maga is úgy nyilatkozott, hogy mások beszámolóját is ő küldte be, mert a tanácsadók rajta keresztül tartották a kapcsolatot az egyesülettel (17. számú tárgyalási jegyzőkönyv 4. oldal).

Mindezek okán az alperes nyilvántartását fogadta el irányadónak. E szerint Név2 szakmai vezetőhelyettes 2019. november 28-án írt e-mailje alapján megállapította, hogy a felperes csoportjába tartozó fiatalok 2019 májusában (hét), júniusban (négy), júliusban (egy), augusztusban (egy) kötöttek önkéntes és kiegészítő önkéntes szerződést. Ebből következik, hogy 11 fiatalnak – helyesen – 2019-ben két fiatalnak 2020-ban járt le a szerződése, 2019 decemberében három önkéntest, 2020 januárjában két önkéntest koordinált a felperes.

[12] A hat hónapos önkéntes munka leteltét követően ellátott tanácsadói tevékenység igazolására bizonyítékként becsatolt e-mail levelezésből arra a következtetésre jutott, hogy a felperes nem igazolta, hogy a 2020-ban végzett tevékenysége megfelelt a munkaszerződés II.3. pontja szerinti azon feltételnek, hogy legalább öt fiatal koordinálását elvégezte volna. Az e-mailek ugyanis a fiatalok elérhetőségének egyeztetésével, az otthoni munkavégzés elrendelésével, kifizetési kérelemmel, az augusztusi KRESZ időpontjára az E-TITÁN rendszer karbantartására és a munkabér kifizetésével kapcsolatosak, a beszámolók az önkéntesség hat hónapjára és nem 2020. évre vonatkoztak. A Név1 csoportjába tartozó fiatalok elérhetőségeinek egyeztetésével kapcsolatosan küldött e-mail sem igazol munkavégzést. Mindezek okán a 2020.01-09. hónapokra járó, havi rendszerességgel fizetendő teljesítménybérre vonatkozó kereseti kérelmet nem találta megalapozottnak.

[13] Ebből következően az alperes által 2020. október 13-án kiállított igazolások helyesen tanúsítják a 2020. évre járó munkabér összegeket, így annak módosítására vonatkozó kereseti kérelmet is elutasította.

[14] Az Emberi Erőforrások Minisztériuma tájékoztatásából megállapította, hogy a projekt keretében a tanácsadók munkabér és járulékainak elszámolása 2019.06-12. hónapja között történt, költségtérítés jellegű kifizetések betervezésre és elszámolásra sem kerültek, így az e körben előterjesztett kereseti kérelmet is megalapozatlannak találta.

[15] Rögzítette, hogy a felperes nem az alperessel, hanem a cégnév.-vel kötött vállalkozási szerződést a toborzásra vonatkozóan. Nem találta relevánsnak a felperes által állított azon tényt, hogy a felek között szóbeli megállapodás jött létre arról, hogy a díjat az alperes fogja megfizetni. tanúl a szerződés megkötésében közvetítőként vett részt, és a vele váltott SMS-ek alapján nem igazolható, hogy a díj megfizetését az alperes vállalta volna. Köztük toborzási tevékenységre vonatkozóan munkavégzésre irányuló jogviszony nem jött létre, a vállalkozási szerződésből származó jogok vizsgálata pedig túlmutat a munkajogi jogvita keretein, így e körben elutasította a kereseti kérelmet.

[16] Az egyszeri teljesítménybérre való jogosultság tekintetében értékelte, hogy a felek nem vitatták azt, hogy a felperes próbaideje alatt, 2019 júniusában a csoportjába tartozó személyek száma meghaladta az öt főt. Arra az álláspontra helyezkedett a munkaszerződés II.8. pontjának szövegszerű értelmezése alapján, hogy a havi rendszerességgel fizetendő teljesítménybértől független a II.3. pont szerinti egyszeri teljesítménybér, amely arra az esetre

jár, amennyiben a tanácsadó legalább öt fiatal koordinálását a II.8. pont szerinti módon hibátlan munkavégzéssel és a munkafolyamatok elsajátításával elvégzi. Nem vitatottan a próbaidő alatt a felperes munkavégzésével nem volt probléma, amit alátámaszt az a körülmény is, hogy az alperesi állítás szerint a teljesítménybért a felperes részére megfizette 2019. július 5-én nettó 99.750 forint munkabér átutalásával. tanú2 tanú elmondása szerint is a felperes csak a beszámolók leadásával esett késedelembe, munkájával más jellegű probléma nem volt. E körben azt az alperes azonban nem igazolta, hogy a próbaidő hónapjára a személyi alaphéren felül az egyszeri teljesítménybér összegét fizette meg. Mindezek alapján a kereseti kérelmet az egyszeri teljesítménybér vonatkozásában megalapozottnak találta.

[17] Figyelemmel arra, hogy a felperes jogviszonya nem érte el a végkielégítés megállapításához szükséges minimum 3 évet, így az Mt. 77. §-a alapján ezen a jogcímen előterjesztett kereseti kérelmet elutasította.

[18] Megállapította, hogy a felek azt nem vitatták, hogy a felperest 2020. évre 21 nap szabadság illette meg. Az Mt. 125. §-ára utalva rámutatott, hogy a munkaviszony fennállása alatt a szabadságot pénzben az alperes jogszerűen nem válthatta meg, ezért a 2020. május 15-én 42.343 forint átutalása ezen a jogcímen nem valósulhatott meg jogszerűen, és a felperes megalapozottan tarthat igényt a szabadságmegváltásra.

[19] Mellőzte az illetékes minisztérium megkeresésére vonatkozó bizonyítási indítvány elrendelését a támogatás összege és a felperes által benyújtott beszámolók körében, mivel azok a per eldöntése szempontjából irreleváns tényekre vonatkoztak. Nem találta megvizsgálhatónak a felperesnek a társasággal fennálló viszonyát, ezért a toborzás körében a megbízott társaság részére teljesített kifizetések bizonyítását is szükségtelennek találta. Nem rendelt ki írásszakértőt sem, mivel a per tárgyát nem képezték az alperes által benyújtott beszámolók, és ezáltal az azon szereplő aláírások hitelessége sem. Mellőzte tanú3 tanúkenti meghallgatását, mivel a toborzási szerződés nem képezte a jelen eljárás tárgyát. Nem tartotta relevánsnak a jogvita eldöntése szempontjából törvényes képviselő elnökkel a pályázat finanszírozási nehézségeiről és a toborzási tevékenységről 2020. szeptember 3. napján rögzített telefonbeszélgetéseket sem. tanú2 projektvezetővel 2020. július 27-én felvett telefonbeszélgetést jogsértőnek nyilvánította a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 269. § (1) bekezdés b) pontja alapján, amellyel a felperes egyébként is azt kívánta igazolni, hogy a munkavégzésével kapcsolatban nem volt kifogás, amit az alperes sem vitatott. A felperes 41. sorszám alatt benyújtott kereseti kérelem kiegészítését utólagos bizonyítási indítványnak tekintette, melyet a tanácsadók munkaviszonyának visszamenőleges megszüntetése igazolására nyújtott be, és ahhoz csatolta a Helységnev Rendőrkapitányság határozatát. A beadvány nem felelt meg a Pp. 220. § (1) bekezdésében foglaltaknak, így a (7) bekezdés alapján azt figyelmen kívül hagyta.

[20] A pertárgy értékét a Pp. 512. § (2) bekezdése alapján 3.348.000 forintban határozta meg, a felperes pernyertessége 4,46 %-ot, az alperesé 95,54 %-ot tett ki, így a felperes munkavállalói költségkedvezményre és az alperes személyes illetékmentességére figyelemmel akként határozott, hogy a le nem rótt eljárás illetéket az állam viseli.

A felperes fellebbezése

[21] Az elsőfokú ítélet ellen a felperes élt fellebbezéssel, és elsődlegesen annak megváltoztatásával az alperes kereseti kérelem szerinti marasztalását, másodlagosan hatályon kívül helyezésével az elsőfokú bíróság új eljárásra és új határozat hozatalára utasítását kérte, mivel az elsőfokú bíróság bizonyítási eljárása és ennél fogva a tényállás megállapítása is téves volt.

[22] Mindenekelőtt hangsúlyozta, hogy a „rendkívüli” (helyesen azonnali hatályú) felmondás után az alperes által megküldött igazolásokból az tűnik ki, hogy a munkaviszonya csak 2019. június 30-ig tartott, a NAV kimutatásai szerint eddig az időpontig fizette a munkáltató a járulékokat. Mindezt csak a kereseti kérelem kézhezvétele után módosította az alperes. Az elsőfokú bíróság ítéletében rögzítette, hogy tanácsadóként 2019. június 1-jétől végezte a munkáját, a projekt megvalósításának napja 2020. június 30-a volt, az alperes eddig tudta elszámolni a tanácsadók munkabérét. Az Emberi Erőforrások Minisztériumától kért adatokból kitűnik, hogy a tanácsadóknak 2020-ban a projekt keretében munkabér kifizetésére nem került sor. Az ítéletből megállapítható tényállás szerint az alperes tisztázatlan időpontban megváltoztatta a munkakörét, új munkaszerződést készített, amelyről tudomása nem volt, ahogy a projekt megszüntetéséről sem. Ezt bizonyítják a becsatolt e-mailek, melyet az alperes a felmondásáig, mint a projektben dolgozó tanácsadónak küldte ki azt számára. Ezeket az ellentmondásokat az elsőfokú bíróságnak tisztáznia kellett volna.

[23] A bizonyítékokból megállapítható, hogy az alperes már nem igényelt a minisztériumtól bértámogatást 2020-ra, a többi tanácsadónak 2020 júniusában közös megegyezéssel megszűnt a munkaviszonya, az alperes azonban részére ezt a lehetőséget nem ajánlotta fel, mindezt az elsőfokú bíróságnak tisztáznia kellett volna.

[24] Kifogásolta, hogy az elsőfokú bíróság a csoport létszámára vonatkozóan csak az alperes kimutatását találta értékelhetőnek, az alperes azonban munkakörét egyoldalúan módosította, azonban az új feladatokat nem ismertette. Mindezek okán az alperesi kimutatások bizonyítékként nem értékelhetőek.

[25] Fenntartotta a korábban előadott azon nyilatkozatát, hogy toborzási tevékenységének köszönhetően 120 fiatal került a programba, ez többszáz millió forintos állami támogatást jelentett a munkáltatónak, amely tevékenységért toborzási díjat ígért. A fiatalokat maga osztotta be azoknak a tanácsadóknak a csoportjába, akiket szintén ő hozott a programba, velük tartotta a kapcsolatot és koordinálta a munkájukat. Mindezeket e-mailekkel és az elsőfokú bíróság által törvénytelennek minősített hangfelvételekkel bizonyította. A telefonbeszélgetések anyagai álláspontja szerint szabadon felhasználhatóak a jogvita eldöntéséhez bizonyítékként. Azokból egyértelműen kitűnik, hogy az alperes hónapokon át

nem fizette meg munkabérét és a megígért toborzási összeget sem, illetve az, hogy teljes mértékben meg volt elégedve a munkájával. A toborzásért járó összegről személyesen egyeztetett a munkáltatóval, a szerződést a munkáltató, füleki irodájában írta alá, az eseményen tanúl az egyesület titkára pénzügyekért felelős személy és tanú3 is jelen volt. Ekkor tanúl megnyugtatta, hogy mindez csak formalitás, mivel úgyis az egyesület fogja a toborzási összeget kifizetni. tanú3 tanúként alátámasztotta volna, hogy az alperes a szóbeli, színlelt szerződéssel megtévesztve arra vette rá, hogy fiatalokat toborozzon a programba, amiből az alperesnek többszáz millió forintos bevétele származott. A Helységnév Rendörkapitányság határozata is rögzíti, hogy a minisztérium közlése értelmében az alperes nem köthetett senkivel toborzási tevékenységre szerződést.

[26] Az elsőfokú bíróságnak tisztáznia kellett volna a telefonbeszélgetések és tanú3 meghallgatásával azt, hogy szóban állapodott meg a munkáltatóval a toborzásért járó díjazásról és arról, hogy azt személyesen a munkáltató fogja kifizetni, ennek vizsgálata is a per tárgyához tartozik. A szóbeli megállapodások is szerződésnek minősülnek, az elnökkel történt telefonbeszélgetés és a tanú3-val történt szóbeli megállapodás, valamint a vele váltott Messenger üzenetek is azt bizonyítják, hogy megállapodás jött létre a toborzásért járó díjazásról, arról, hogy azt a munkáltató és nem egy harmadik személy fizeti ki. Az elsőfokú bíróság eljárása felveti az alperes irányába történő elfogultságot és megakadályozta az igazság felderítését, ezzel számára hátrányt, az alperesnek pedig előnyt biztosítva.

[27] Szükséges lett volna értékelni azt az e-mailt, amely azt igazolja, hogy Név1 tanácsadó a csoportját részére átadta, mivel 2020. január 1-jén GYES-re ment. Azt, hogy a tanácsadók munkáját koordinálta, akiket szintén behozott a programba, a munkáltató elnökével történt telefonbeszélgetések bizonyítják. A munkáltató elnökének perben tett vallomása szerint 80 fiatal volt a programban a nyilatkozattétel idején, ami azt jelenti, hogy nem a szerződés szerinti maximum tizenöt fiatal koordinálását kellett végezni. A munkáltató a programban résztvevőket és a tanácsadókat nem ismerte, az elnök telefonbeszélgetéséből ez kiderült. Nem helytálló az az értékelés, miszerint a többi tanácsadónak 2020 júniusában közös megegyezéssel megszűnt a munkaviszonya, mivel egy fő GYES-en volt, másik két tanácsadó pedig szintén 2020 szeptemberében mondott fel rendkívüli felmondással, egyikük perben is áll az alperessel. Az, hogy a munkáltató részére nem ajánlotta fel a közös megegyezést, az támasztja alá, hogy a programot a munkájával tartotta életben, amit a telefonbeszélgetések szintén igazolnak.

[28] Ellentmondásosak a perbeli adatok arra nézve is, hogy a NAV kimutatása szerint a munkáltató 2020 júniusáig fizette a munkabére után a járulékokat. Az EMMI tájékoztatása szerint 2019. december végéig nyújtott bértámogatást, 2020-ban az alperes már nem igényelt bértámogatást és csak folyamatosan hitegette a tanácsadókat, hogy a bérfizetés elmaradásának oka az, hogy adminisztrációs problémájuk adódott a minisztériummal.

[29] Hibásan állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy a 2020. október 13-i igazolások helyesen tanúsítják a 2020. évi kifizetéseket, mert azok teljesen ellentétesek a perben keletkezett okirati bizonyítékokkal és az alperesi nyilatkozatokkal is.

[30] Kifogásolta továbbá, hogy több mint 30 olyan dokumentumot csatolt az alperes a perben bizonyítékként, amin nem a saját aláírása szerepelt, az elsőfokú bíróság az írásszakértő kirendelésére vonatkozó indítványát jogellenesen utasította el, amiről csak az ítéletben értesült. Az elsőfokú bíróságnak hivatalból el kellett volna rendelni a szakértői bizonyítást, mivel felmerült az a gyanú, hogy az alperes hamisított okiratokkal akarta megtéveszteni a bíróságot.

[31] Az alperes fellebbezési ellenkérelmet nem terjesztett elő.

A másodfokú bíróság döntése és annak jogi indokai

[32] A fellebbezést részben találta alaposnak a másodfokú bíróság.

[33] A másodfokú bíróság a Pp. 370. §-a és 371. § (1) bekezdésében foglaltakra figyelemmel a fellebbezés korlátai között bírálta felül az elsőfokú ítéletet. A fellebbezés nem érintette az egyszeri teljesítménybér és szabadságmegváltás jogcímén előterjesztett kereseti kérelmekről hozott elsőfokú döntést, így az a felülbírálat tárgyát nem képezte.

[34] Az elsőfokú bíróság a tényállást részben hiányosan tárta fel, a toborzási díj körében téves jogi álláspontja miatt a bizonyítási eljárást nem is folytatta le, így e körben hozott döntése érdemi felülbírálatra alkalmatlan, az eljárás megismétlése szükséges. Egyebekben a tényállásból helyes jogi következtetések levonásával érdemben helyes döntést hozott.

[35] Mindenekelőtt azt hangsúlyozza az ítéltábla, hogy a felek közötti munkaviszonyt a felperes azonnali hatályú felmondása szüntette meg, amely körülményt nem érinti, hogy az alperes mikor jelezte a hatóság felé a jogviszony megszüntetését. A munkaviszony az Mt. 63. § (1) bekezdésében felsorolt esetekben szűnik meg és azt az Mt. 64. § (1) bekezdésében előírt módokon lehet megszüntetni, a hatóság felé megtett nyilatkozat ilyen következménnyel, vagyis a munkaviszony megszűnésével, megszüntetésével nem jár.

[36] Ugyancsak nem érinti a kereset megalapozottságát az a körülmény, hogy az alperes az igazoláson esetlegesen tévesen tüntette fel a felperes munkakörét, mivel az elsőfokú bíróság a felperes valamennyi keresetét a felek által kötött munkaszerződésre és az abban foglalt feltételekre figyelemmel bírálta el.

[37] Helyesen állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy a felperes munkaszerződése értelmében munkaköri feladatát képezte a projekt teljes időtartama alatt – a pályázati felhívással összhangban – tanácsadóként legalább öt, de legfeljebb tizenöt fiatal koordinálására és segítésére vonatkozó feladatok teljesítése. A munkaszerződés II.3. pontja értelmében az ötöt meghaladó számú, de legfeljebb tizenöt fiatal felhívás szerinti koordinálásának és segítésének elvégzése esetén az alpbéren felül havonta öt fő felett minden fiatal után bruttó 7.550 forint teljesítménybér illette meg.

[38] A felperes a teljesítménybér iránti kereseti kérelmét arra alapította, hogy a perbeli időszakban a munkaszerződésben előírt tizenöt fiatal koordinálását végezte, ezért 2020. január-szeptember hónapokban ezen fiatalok után teljesítménybérre volt jogosult. Az elsőfokú bíróság helyesen tájékoztatta a feleket, hogy a felperes bizonyítási érdeke volt annak igazolása, hogy a hivatkozott időszakban pontosan hány fiatal, illetve az állítása szerinti számú fiatal koordinálását elvégezte, ezáltal a munkaszerződés II.3. pontja szerinti teljesítménybérre jogosult volt 2020 januárjától. A felperes ezzel összefüggésben arra hivatkozott, hogy a fiatalok többsége az ő tevékenységének következtében került a projektbe, és ténylegesen az ő koordinálásával fejtették ki önkéntes munkájukat. Tényállítást azonban nem tett abban a vonatkozásban, hogy a perbeli időszakban pontosan kik után, tehát mely fiatalok koordinálásáért jogosult a teljesítménybérre, és ennek melyek a konkrét bizonyítékai, ilyen határozott állítást a fellebbezése sem tartalmazott.

[39] Az alperes által becsatolt táblázatok tartalmát az elsőfokú bíróság helyesen értékelte, és állapította meg, hogy a becsatolt emailek és beszámolók a keresettel érintett időszakra nézve a munkaszerződés II.3. pontja szerinti feltételeknek való megfelelőségét nem igazolták, ezért az elsőfokú bíróság helytállóan utasította el a keresetet. E körben nem volt annak relevanciája, hogy az alperes bértámogatást igénybe vett-e vagy sem, mert a felperesnek a csoportjába tartozó fiatalok számára, a velük kapcsolatosan elvégzett feladatokra nézve kellett volna részletes tényelődást tenni és bizonyítékokat csatolni. Ennek hiányát, a bizonyítatlanság következményeit a felperesnek kell viselnie.

[40] A felperes jogviszonya nem vitatottan nem érte el az Mt. 77. § (3) bekezdése a) pontja szerinti, a végkielégítésre való jogosultsághoz szükséges minimum 3 éves időtartamot, ezért e körben igénye megalapozatlan. A felperes az igazolások helytelen tartalmára nézve a fellebbezésben nem adott elő érvelést, nem jelölte meg, hogy az e körben megállapított tényállást miért tartja okszerűtlennek vagy iratellenesnek, álláspontja szerint milyen módon lehet orvosolni, és ez esetben milyen érdemi döntés felel meg az általa helyesnek tartott tényállásnak. E nélkül a másodfokú bíróság az igazolások körében nem bírálhatta felül az elsőfokú ítéletet, az igazolásokon feltüntetett összegeket meghaladóan a felperesnek járó juttatásokat pedig a jogerős bírósági döntés tartalmazza. A felperes semmilyen módon nem bizonyította arra vonatkozó tényállítását sem, hogy részére költségtérítés járt, felmerült költségeit sem részletezte, a fellebbezésében az ítélet megváltoztatására irányuló kérelmét nem indokolta, így a másodfokú bíróság e körben is helybenhagyta az elsőfokú ítéletet.

[41] Megalapozottan kifogásolta ugyanakkor a felperes a toborzás körében a bizonyítási eljárás hiányosságait. A toborzási díjjal kapcsolatban a felperes azt állította, hogy annak összegében ténylegesen az alperes képviselőjében eljáró tanú1val állapodott meg, illetve tanú2rel is tárgyalt ebben a vonatkozásban. A felperes az elsőfokú eljárásban mindvégig és fellebbezésében is a cégnév.-vel megkötött vállalkozási szerződés színel voltára, azaz annak semmisségére hivatkozott, és úgy nyilatkozott, hogy a szerződést tanú1 és tanú3 jelenlétében írta alá, ugyanakkor a szerződésben rögzítettek szerint a megrendelő képviselője Név3. Az elsőfokú bíróság azonban anélkül, hogy a szerződés létrejöttének konkrét körülményeit és a hivatkozott feladat ellátásának módját vizsgálta volna, a vállalkozási szerződés létrejöttét állapította meg.

[42] Az Mt. 42. § (2) bekezdése a munkaviszonyból eredő alapvető, a munkaviszony lényegi, más munkavégzésre irányuló jogviszonyoktól elhatároló fogalmi elemeket határoz meg, amely szerint a munkavállaló a munkáltató irányítása alapján köteles munkáját ellátni, amellyel szemben a munkáltatónak a foglalkoztatási és munkabér fizetési kötelezettsége áll. Az elsőfokú bíróság nem hallgatta meg ebben a tekintetben részletesen a felperest arról, hogy a toborzást illetően kivel és mikor, milyen feltételekkel állapodott meg, a megállapodás szerint hogyan történt volna a toborzási díj kifizetése. Nem nyilatkoztatta az alperest, hogy a cégnév. nevében kinek a megbízása alapján tárgyalt a felperessel tanú1, ennek mi volt az indoka, és nem végezte el az érintettek szembesítését sem a felperes által állított tényállítások vonatkozásában. Téves jogi álláspontja miatt e körben bizonyítási eljárást nem folytatott le, eljárási szabálysértése az ügy érdemi eldöntésére a toborzási díj kapcsán kihatott és annak orvoslása a másodfokú eljárásban a széleskörű bizonyításra figyelemmel nem észszerű.

[43] A fentiekre tekintettel a másodfokú bíróság a fellebbezéssel érintett körben a Pp. 383. § (4) bekezdése szerint részítélettel határozva a Pp. 383. § (2) bekezdése alapján a teljesítménybér, a végkielégítés, a költségtérítés, munkáltatói igazolások tartalma vonatkozásában az elsőfokú ítéletet helybenhagyta, a toborzási díj vonatkozásában a Pp. 381. §-a alapján a további bizonyítás felvétele végett hatályon kívül helyezte, és az elsőfokú bíróságot új eljárásra és új határozat hozatalára utasította.

[44] Az elsőfokú eljárást a perfelvételi szaktól meg kell ismételni a toborzási díjra vonatkozó kereseti kérelem kapcsán. Részletesen meg kell hallgatni a feleket a toborzásra vonatkozó szerződés megkötése körülményeit illetően, kitérve arra is, hogy a toborzás kinek az utasítása és ellenőrzése mellett történt, azaz szükséges annak vizsgálata, hogy a felperes az egyesületi tagok toborzásával kapcsolatosan a szerződésről kivel, mikor, milyen tartalommal egyeztetett és állapodott meg. Fel kell tární azt is, hogy a felperes e feladat ellátása során kivel tartotta a kapcsolatot, kinek számolt be a tevékenysége eredményeiről, és lehetőséget kell adni ebben a tekintetben a bizonyításra is azzal együtt, hogy jogsértő bizonyítási eszköz figyelembevételére kivételesen, a jogszabály által meghatározott esetekben van lehetőség. A jogsértő bizonyítási eszköz felhasználhatósága tárgyában a bíróságnak a mérlegelési jogkörében kell döntenie, a Pp. 269. § meghatározott szempontokat mérlegelve. Elsődlegesen az tisztázandó, hogy a jogsértő bizonyíték mellőzésével miként igazolható a bizonyításra kötelezett fél állítása, amelyre nézve a felperes bejelentette tanú3 tanúkénti meghallgatására vonatkozó indítványát, illetve Messenger üzenetekre is hivatkozott, azok tartalmának értékelése és a nyilatkozatok, tanúvallomások ellentmondásai esetén a szembesítés nem

mellőzhető. A bizonyítandó tényeket jogszerű bizonyítékok útján kell tisztázni és ennek eredménytelensége esetén használható fel a jogsértő módon szerzett, illetve keletkezett bizonyíték.

[45] Mindezeket követően lehet csak megalapozottan állást foglalni abban, hogy a vállalkozási szerződés színlelt volt-e, és ténylegesen a munkaviszony alapján járó juttatásról az alperesi munkáltató és a felperes állapotodott-e meg, amelyre figyelemmel a felperes jogosult a keresetben megjelölt toborzási díjra, ennek összecszerűsége adott esetben szintén tisztázást igényel.

Záró rendelkezések

[46] A másodfokú eljárással felmerült költséget a felek nem számítottak fel, ezért e körben a másodfokú bíróságnak megállapítást nem kellett tennie.

[47] A megismételt eljárásban elbírálandó, a pertárgyérték nagyobb hányadát érintő követelésre figyelemmel a Pp. 383. § (5) bekezdése alapján a másodfokú bíróság az elsőfokú eljárásban felmerült perköltség és illeték viseléséről nem rendelkezett. Arról majd az elsőfokú bíróságnak kell határoznia a teljes pernyertesség és pervesztesség arányára tekintettel.

Budapest, 2022. június 21.

dr. Orosz Andrea s.k.
s.k.

a tanács elnöke

dr. Szalai Beatrix s.k.

előadó bíró

dr. Laczó Adrienn Lilla

bíró